

မောင်စိန်ဝင်း

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် | ပုတီးကုန်း

Artist Maung Maung Thihe
Graphic Zay Phyo

သည့်ထက်ပိုသော

အပူအမောနဲ့

သူပြောနေသမျှ ယုံချင်တယ်

(၁)

မတ်လ၏ အပူကိုဂရုမထားနိုင်ဘဲ လိုရာခရီးကိုရောက်ဖို့ ပင် အမျိုးသားနှစ်ယောက် ဇောကပ်နေကြ၏။

သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ခရီးသည် တင်ကား၏ အမြန်နှုန်းကို အားမလို အားမရဖြစ်နေကြသည် ။

လူငယ်က သူ့နံဘေးမှ အဖော်ဖြစ်သူကို စိုးရိမ်မကင်းစွာဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ ဆရာစိုး ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ‘အေး’ ရဲ့ ဈာပနကို ကျွန်တော်တို့ မိပါ့မလား”

“ မိမှာ ပါ ကိုနောင်၊ အခုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာ၊ သိပ်မကြာခင် မြို့ကိုရောက်တော့မှာ ပါ ကိုနောင်”

စကားပြောဆိုကြပြီး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားကြပြန်၏။

မြို့နယ် နယ်နိမိတ်ကိုချင်းနင်းဝင်ရောက် လာပြီဖြစ်သောကြောင့်

ကားစပယ်ယာဖြစ်သူက ဆင်းမည့်ခရီးသည် များကို အသင့်ပြင်ထားရန် ဆော်ဩလိုက်၏။

ကားစပယ်ယာသံဆုံးသည် နှင့် နောင်လင်းထွန်းနှင့် ဆရာစိုးဝေတို့ က မတိုင်ပင်ဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။

နောင်လင်းထွန်းတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့
နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးနေပြီ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော
နောင်လင်းထွန်းက ဆရာစိုးဝေကို မေးပြန်၏။

“ ဆရာစိုး: ...ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုအရင်သွားကြမှာ လဲ”

“ ခဏလေး ကိုနောင်၊ အသုဘချ သွားမသွား မြင်းလှည်းဆရာကို မေးကြည့်လိုက်မယ်”

အနားသို့ ထိုးဆိုက်လာသော မြင်းလှည်းကိုကြည့်ရင်း ဆရာစိုးဝေ ပြောလိုက်သည် ။

မြင်းလှည်းမောင်းသူက ဆရာစိုးဝေကိုမြင်သည် နှင့် နှုတ်ဆက်စ ကားဆိုတော့၏။

ဆရာစိုးဝေက ဒီမြို့လေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သောသူဖြစ်သောကြောင့်ပင် မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့်သိကျွမ်းနေခြင်းဟု နောင်လင်းထွန်းတွေးလိုက် ၏။

“ဟာ ကိုစိုးဝေပါလား၊ ခင်ဗျားတူမ အေးမြတ်မိုးရဲ့ အသုဘကို လာတာထင်တယ်၊ လာဗျာ လာ လာ၊ အင်း ကောင်မလေးက ကံဆိုးလွန်းပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်းတဲ့ အပြင် စိတ်ဆင်းရဲ ပြီး အရွယ်ကောင်းမှာ ဆုံးသွားရှာတာဗျ”

မြင်းလှည်းမောင်းသူက နောင်လင်းထွန်းကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး

ပြောလိုက်၏။

ဆရာစိုးဝေကတော့ မြင်းလှည်းဆရာအား အဓိကကျသောအချက်ကို မေးလိုက်သည်။ ။

“အေးမြတ်မိုးရဲ့ အသုဘချသွားပြီလား”

“ချသွားပြီ ကိုစိုးဝေ၊ နာရီဝက်နီးပါးလောက်တော့ ရှိသွားပြီ”

“ကဲ . . . ကိုနောင်၊ မြင်းလှည်းပေါ်တက်၊ ဆရာတို့ သုသာန်ကို အဓိလိုက်သွားရအောင်”

နောင်လင်းထွန်းရော ဆရာစိုးဝေပါ မြင်းလှည်းပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ ။

မြင်းလှည်းဆရာကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် မြင်းလှည်းကိုခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းပေးလေ၏။

သုသာန်သို့ရောက်ဖို့ အရေးနှင့် အလောင်းကိုမြင်ခွင့်ရဖို့ အရေးမှာ နောင်လင်းထွန်းနှင့် ဆရာစိုးဝေတို့ နှစ်ယောက်ထဲမကတော့ဘဲ မြင်းလှည်းမောင်းသူသို့ပါ ကူးစက်သွားရတော့သည်။ ။

“ကိုစိုးဝေ တူမလေးက တကယ့်ကိုသနားစရာပါဗျာ၊ သူ ဒီမြို့က နှစ်နှစ်လောက်ပျောက်သွားတော့ အားလုံးကဝမ်းသာနေကြတာ၊ သူ့ယောက်ျားအောင်သစ်ကိုရော အောင်သစ်မိဘတွေ ဆွေမျိုးတွေကိုပါ မြို့ကလူတွေအားလုံးက အော့နှလုံးနာကြတာ၊ ဒီမြို့မှာ အောင်သစ်တို့ က စီးပွားရေးအတောင့်ဆုံး၊ အေးမြတ်မိုးတို့ က သာမန်ပဲ၊ အေးမြတ်မိုးဆယ်တန်းအောင်တော့ အောင်သစ်က အတင်းရအောင်ယူလိုက်တာ၊ အောင်သစ်က အေးမြတ်မိုးထက် ငါးနှစ်လောက်တော့ကြီးမယ်ထင်တယ်နော် ကိုစိုး

မြင်းလှည်းဆရာက နောင်လင်းထွန်းကိုရည်ရွယ်ပြီး တမင်ပြောဆို နေတာထင်ရှားနေ၏။

အေးမြတ်မိုးနှင့် နောင်လင်းထွန်းတို့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည် ကို မြင်းလှည်းဆရာက သတင်းရထားပုံရ၏။

“အားလုံးက ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကို ဘယ်ဖြစ်စေချင်ကြပါ့မလဲ၊ အေးမြတ် မိုး ကိုယ်၌ ကကို ကံဆိုးလွန်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီမြို့ကနေ အေးမြတ်မိုးပျောက်သွား တော့ ကိုစိုးဝေဆီမှာ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ အားလုံးကလည်း မေ့လျော့နေကြတာ၊ အေးမြတ်မိုး မြို့ကိုရတ်တရက်ပြန်ရောက်လာတော့ အားလုံးအံ့သြသွားကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ပဲ ကျွန်တော်မြို့ကိုပြန်ရောက်ခဲ့တယ်၊ အေးမြတ်မိုးရဲ့ သတင်းကိုကြားတယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်မတွေကရော ဆွေမျိုးတွေကပါ အေးမြတ်မိုးကို လျစ်လျူရှုထားကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အောင်သစ်ရဲ့ ဆိုးဒဏ် ပေဒဏ်နဲ့ အောင်သစ်အသိုင်းအဝိုင်းဒဏ်ကို အေးမြတ်မိုးအလူး အလဲခံနေရတာ၊ ကျွန်တော်လည်း မကြည့်ရက်တာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုခေါ် လာခဲ့တာ”

ဒီအကြောင်းတွေကို နောင်လင်းထွန်းလည်း သိနေသည် ပဲ။ အေးမြတ်မိုးနှင့်ပတ်သက်ခဲ့၍ သာ အခုချိန်ခါမှာ နောင်လင်းထွန်းသောကတွေဖြစ်နေရ၏။

အလိုက်မသိသည် ပဲ ပြောရမည်လား၊ စပ်စုလွန်းသည် ပဲ ပြောရမ

ည်လားမသိ။ နောင်လင်းထွန်းနှင့် ပတ်သက်သည် တို့ ကို မြင်းလှည်းဆရာက အမေးအမြန်းထူလိုက်၏။

“အော် ဒါနဲ့ ကိုစိုးဝေကို မေးရဦးမယ်၊ ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့မှာ သတင်းထွက်နေတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကိုစိုးဝေအိမ်မှာ နေတုန်း အေးမြတ်မိုက သူနဲ့ ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာလိုလို ညာလိုလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား၊ ယူတော့မလိုလိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို”

မြင်းလှည်းဆရာ၏ စကားကြောင့် ဆရာစိုးတော့ နောင်လင်းထွန်းကိုကြည့်လိုက်၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီးမှ မထူးတော့သည်မို့ ဆရာစိုးဝေပြောလိုက်သည် ။

“ယူဖြစ်မယ့် အနေအထားမျိုးတော့မရောက်ခဲ့ကြပါဘူး၊ ပတ်သက်ခဲ့တယ်လို့ တော့ ပြောရမလားပဲ၊ သူက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမြင်းလှည်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ နောင်လင်းထွန်းပဲ”

ဆရာစိုးဝေစကားကြောင့် မြင်းလှည်းဆရာ၏ မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းသွား၏။ သူလူကဲခတ်တော်ကြောင်းကို သူ့ဘာသာဂုဏ်ယူနေပြန်သည် ။

“ကိုစိုးဝေနဲ့ တွဲပြီး စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ထင်သားပဲ။ ကိုစိုးဝေနဲ့ အတူတူ အသုဘကိုလိုက်လာတယ်ဆိုမှ တော့ အေးမြတ်မိုနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ သုသာန်ရောက်ရင် အားလုံးက ဒီလိုပဲထင်ကြမှာ ပါ”

သုသာန်တစ်ပြင်ကို နေပူပူအောက်မှာ လှမ်းမြင်နေရ၏။

အသုဘအခမ်းအနားမှ ပြန်လာကြသောလူအုပ်ကြီးနှင့် တည့်တည့်တိုးလေ၏။

နောင်လင်းထွန်းတို့ သုသာန်သို့ရောက်ခဲ့ကြသော်လည်း အခါက
နှောင်းခဲ့လေပြီ။

“မင်းတို့ နောက်ကျသွားပြီ မောင်စိုးဝေ၊ မင်းတူမရဲ့ အုတ်ဂူပိတ်ပြီး
သွားပြီ”

သေဆုံးသွားသော အေးမြတ်မိုး၏ မိဘများက နောင်လင်းထွန်းတို့
ကို ဆီးပြောကြ၏။

ဆရာစိုးဝေနောက်မှ ကပ်ပါလာသော နောင်လင်းထွန်းကို
မြို့ခံလူများကစိတ်ဝင်တစားရှိနေကြ၏။

အေးမြတ်မိုးနှင့် နောင်လင်းထွန်းတို့ အကြောင်းကို အားလုံးနီးပါးက
သိထားကြသည် ထင်၏။

“ကောင်လေးက လူရည်သန့်သန့်နဲ့ ခပ်ချောချောလေးပဲနော်”

“ဆုတောင်းမှားကြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာနေမှာ ပေါ့၊
အေးမြတ်မိုးက အောင်သစ်အပေါ် အတော်လေးကိုစိတ်ကုန်လို့
မြို့ကအပြီးထွက်သွားတာ၊ အေးမြတ်မိုးမြို့ကိုပြန်ရောက်လာတာ အ
တော်လေးကုသိုလ်ကံ ဆိုးသွားတာ”

“သူ့ဇာတိမှာ ပဲ ခေါင်းချတဲ့ သဘောပဲနေမှာ ပေါ့၊ ဒီကောင်လေးနဲ့
အေးမြတ်မိုးတို့ က ယူခါနီးဆဲဆဲလို့ ပြောသံကြားတာပဲ”

“အေးမြတ်မိုး မသေဘဲ အောင်သစ်သေသွားရင် ဘယ်လောက်ကော
င်းလိုက်မလဲနော်”

အသုဘရှူပြီး ပြန်ထွက်လာကြသူများက သူတို့ ၏ အမြင်များကို တ

စံယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့်တီးတိုးပြောဆိုနေကြ၏။

နောင်လင်းထွန်းတို့ ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမထားဖြစ်ကြပဲ အုတ်ဂူရှိရာသို့ အရောက်သွားနေ၏။

ပူပြင်းသော ကောင်းကင်အောက်မှာ ဝမ်းနည်းစရာများ ဖြင့် ထုံလွှမ်းနေသော တစ်ပြင်ကတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိပေ။

အေးမြတ်မိုး

အသက်(၂၄)နှစ်

အုတ်ဂူပိတ်ခြင်း ပြီးဆုံးသွား၍ စာတန်းရေးခြင်းကို ဆက်လုပ်နေကြသော ပန်းရန်အလုပ်သမားနှစ်ယောက် သုံးယောက်သာ အုတ်ဂူနားမှာ ရှိနေကြ၏။

“ကဲ ကိုနောင်ရေ အေးမြတ်မိုးကို ဒီအတိုင်းပဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းနည်းနေတယ် ဆရာစိုး၊ အေးရဲ့ မျက်နှာလေးကိုတောင် ကျွန်တော်မမြင်မတွေ့ရတော့ဘူး”

နောင်လင်းထွန်းတို့ နှစ်ယောက် အုတ်ဂူနားမှာ ရပ်ရင်း ဝမ်းနည်းမှုကို ပြုနေစဉ်မှာ ပင် လူတစ်ယောက်အုတ်ဂူနားသို့ရောက်လာ၏။ ထိုလူ၏ ကြိုးဝါးခြိမ်းခြောက်သံကြောင့်ပင် နောင်လင်းထွန်းတို့ ၏ ဝမ်းနည်းမှုမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်သွားရပြန်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး၊ တကယ်တော့ အေးမြတ်မိုးကို ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ အေးမြတ်မိုးရဲ့ သေဆုံးမှုမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က အဓိကတရားခံတွေ”

ယမကာ၏ အရှိန်ကြောင့်ပင် မျက်နှာတို့ နီမြန်းနေလေ၏။ နောင်လင်းထွန်းကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်မည်ကို ချက်ချင်းရိပ်စားမိ၏။

ဆရာစိုးဝေကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်လည်ထိုးနှက် လိုက်လေ၏။

“ကိုအောင်သစ် ကျွန်တော်တို့ က အေးမြတ်မိုးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ဖို့ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတဲ့ လူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအရမ်းဝမ်းနည်းနေရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာချိန်မှာ အားလုံးက အပြီးအစီးဖြစ်နေပြီပဲ”

“အေးမြတ်မိုးကို ခင်ဗျားတို့ သတ်လိုက်တာ”

“အဲဒီလိုတော့ ထင်ရာမြင်ရာပြောပြီး မစွပ်စွဲပါနဲ့ ဗျာ၊ အေး သေသွားတာကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မပြောဘူး၊ တကယ်ဆို အေးက ကိုအောင်သစ်လက်ထဲမှာ ပဲ သေသွားခဲ့တာ”

နောင်လင်းထွန်းပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကိုအောင်သစ်တစ်ယောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဒေါသထွက်သွား၏။

ကိုအောင်သစ်ကလည်း အေးမြတ်မိုးနှင့်ပတ်သက်၏။

နောင်လင်းထွန်းကလည်း ပတ်သက်၏။

သုသာန်တစ်ပြင်မှာ ထိုသူနှစ်ယောက်၏ စကားသံများကြောင့်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတော့၏။

“ကိုနောင်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်သစ်၊ ကျွန်တော့်ကို အေးက ကိုနောင်လို့

ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် နောင်လင်းထွန်းပါ”

“ဒါဆိုရင် အေးမြတ်မိုဟာ ငါ့မိန်းမမှန်းသိလျက်နဲ့ မင်းတမင်ကြာခိုခဲ့တာပေါ့၊ မင်းကြောင့် သူသေရတာ”

“ကိုအောင်သစ် စကားလုံးတွေက ကြမ်းတမ်းလွန်းနေတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အေးတို့ ကြားမှာ ရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းက အဖြူသက်သက်ပါပဲ၊ အေးဟာ ကိုအောင်သစ်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်ဟာ အေးစိတ်ထဲမှာ ရော နှလုံးသားထဲမှာ ပါ ကိုအောင်သစ်မရှိတော့ဘူး၊ အေးရဲ့ စိတ်နဲ့ နှလုံးသားလွတ်လပ်မှုရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ချင်းတွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ”

“ငါနဲ့ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မရှိကြသေးတာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်နေနေ၊ သူဟာ ငါမကွာရှင်းသရွေ့ ကာမပိုင်တစ်ယောက်ပဲ”

ဆရာစိုးဝေကတော့ နောင်လင်းထွန်းတို့ နှစ်ယောက် အချေအတင် ပြောဆိုနေခြင်းကို အသာနားထောင်နေ၏။

နောင်လင်းထွန်းကလည်း ကိုအောင်သစ်စကားများကို ပြန်လည်ချေပနေ၏။

“ဇနီးမယားမှန်း မသိတဲ့ သူ၊ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် လျစ်လျူရှုပိုင်ခွင့်ရှိကို ရှိနေရမယ် ကိုအောင်သစ်၊ အေးဟာ တရားလက်မဲ့ လော်လီတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖောက်ပြားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဒဏ်ကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိလို့ လွတ်ရာပြေးခဲ့ရတာ၊ သူ့စိတ်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ ခင်ဗျားကို လုံးဝထုတ်ပယ်ထားပြီးသား၊ သူ့မှာ ရော ကျွန်တော့်မှာ ပါအပြစ်မရှိကြဘူး”

“ချောင်းကို ပစ်လို့ မြစ်ကိုရှာချင်တဲ့ သဘောပဲမဟုတ်လား၊ ငါ့ကို

ဘာကြောင့်မို့ ယူတုန်းက သူယူခဲ့သလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကိုအောင်သစ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဟန်ဆောင်ချစ်ခင်မှုကို သူယုံခဲ့လို့ တဲ့ ၊ သူ ယုံကြည်မှုကို ခင်ဗျားပဲရိုက်ချိုးခဲ့တာ၊ တရားခံက ဆရာစိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အေး ဒီလို အသက်ဆုံးရှုံးရတာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ”

နောင်လင်းထွန်းလည်း သည်းခံနိုင်စွမ်းမဲ့ပြီး ရင်ပွင့်ထွက်လေပြီ။

အခြေအနေကတော့ ရုတ်တရက်ကြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းသွား၏။

“မင်း စော်ကားလှသည်လား၊ ဒါ ငါ့နယ်မြေနော်၊ မင်းစကားကိုဆင်ခြင်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမနောက်ကို မင်းပါ အဆစ်လိုက်သွားချင်လား”

ကိုအောင်သစ်က ပါးစပ်ကလည်း တရစပ်ပြောရင်း လက်ပါ ပါချင်လာ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆရာစိုးဝေက နောင်လင်းထွန်းရှေ့မှာ ဝင်လိုက်ရသည် ။

“ဒီမှာ ကိုအောင်သစ်၊ ကိုနောင်ရော ကျွန်တော်ပါ ဧည့်သည် တွေပါ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ဒီဒေသမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာ၊ ကိုနောင်အဖို့ ကတော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ မှ ဒီဒေသကို ရောက်ဖူးတဲ့ သူ၊ ခင်ဗျားစကားတွေ အမူအရာတွေက ရင့်သီးလွန်းပါတယ်”

အုတ်ဂူကို မွမ်းမံနေသော ပန်းရန်အလုပ်သမားမှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ စကားစစ်ထိုးပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ဟု ယူဆရသူ လူကြီးက ဆရာစိုးဝေတို့ ဘက်မှ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်သစ်၊ မင်းလုပ်ပုံတွေက အခုထိမောက်မာနေ

တုန်းပဲ၊ မင်းသာ မမောက်မာဘူး၊ အေးမြတ်မိုအပေါ် တရားလက်လွတ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြုခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ ချင်းစကား တွေ များ နေစရာမလိုသလို အေးမြတ်မိုလည်း သေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း ကြောင့်ပဲ အေးမြတ်မိုတစ်ယောက် စိတ်နာပြီး အဝေးပြေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီ က သူငယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြမယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပဲ၊ ငါတို့ တွေကတော့ ဧည့်သည် ဘက်မှာ ရပ်ပေးရမှာ ပဲ အောင်သစ်”

တစ်ယောက်နှင့် အများ မို့ကိုအောင်သစ် နောက်ဆုတ်သွားရသည် ။

ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး တစပြင်မှ ကို အောင်သစ်ထွက်ခွာသွားတော့သည် ။

“ဦးလေးတို့ အလုပ်ကိုနှောင့်ယှက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအုတ်ဂူ ကို ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးပါရစေ”

“အေးကွယ်၊ မောင်ရင့်ကိုတော့ ဦးလေးတို့ က ကရုဏာဖြစ်မိပါတယ်၊ မောင်ရင့်သဘောပါပဲ”

တကယ်တော့ နောင်လင်းထွန်းတစ်ယောက်သာ အုတ်ဂူအချောသပ် လုပ်ငန်းကို ဝင်လုပ်ပေးနေခြင်းမဟုတ်။ ဆရာစိုးဝေကပါ ဝင်ကူပေး၏။

နောင်လင်းထွန်းတစ်ယောက် မျက်ရည်ဝဲနေရင်းက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုလေတော့၏။ နောင်လင်းထွန်း၏ ဝမ်းနည်းခြင်းကို မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမှ ဟန့်တားခြင်းမပြုကြ။

နောင်လင်းထွန်း၏ မျက်ရည်တို့ သည် အုတ်ဂူမှာ စွန်းထင်းလေပြီ။

အေးမြတ်မိုနှင့် နောင်လင်းထွန်းတို့ သည် အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ဒီမိုးကောင်းကင်အောက်မှာ တွေ့ဆုံဖူးခဲ့ကြသည် ။

ထိုတွေ့ဆုံမှုမှာ အိပ်မက်မဟုတ်၊ မိုးကောင်းကင်၏ နယ်မြေဒေသတ

စံခုမှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည် ပဲ။

*

လာမှာ ပါလေ
ယုံကြည်နေဆဲ
အချိန်လဲ(လည်း)ကျော်
သြော် . . . သူညာပြီပေါ့
မလာတော့တာ၊ သေချာပြီပဲ
ညာရက်ရဲတာ

(၂)

ဆရာစိုးဝေဦးစီးသော ‘စိတ်ကူးသစ်’ စာသင်ပိုင်းကို
သူမျက်စိလည်ပြီး ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ လှည်းတန်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်
ရှိနေသော ဘူတာရုံလမ်းတွင် ဆရာစိုးဝေ၏ ‘စိတ်ကူးသစ်’တွင် သူနှင့်
အဆင်ပြေစပြုနေသော ‘သန္တာလင်း’က ကျူရှင်တက်သည်။ ။

“နောင်နောင်က ဆယ်တန်း ဒုတိယနှစ်လား တတိယနှစ်လား”

“တတိယနှစ်ဆိုပါတော့ သန္တာရာ၊ သန္တာကရော”

“နောင်နောင်နဲ့ အတူတူပဲ”

“ဒီနှစ် သန္တာနဲ့ အတူတူအောင်အောင်ဖြေပါလားဟင်”

ဒီအမူအကျင့်လေးတွေကတော့ မိန်းကလေးတော်တော်များများမှာ
ရှိနေကြ၏။ သူတို့ နှင့်တွဲနေသူတို့ အတွက် ဂုဏ်ယူချင်စိတ်ရှိနေကြသ

ည် ။

“ဘာလဲ သန္တာကို ဆယ်တန်းအောင်မှ သန္တာနဲ့ တွဲရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ကို ဆယ်တန်းမအောင်တာနဲ့ သန္တာနဲ့ တွဲနေတာ သိပ်မှ မပတ်သက်ပဲ”

“သန္တာပြောချင်တာက သန္တာတက်နေတဲ့ ကျူရှင်မှာ နောင်နောင်ကို လိုက်တက်စေချင်တယ်၊ သန္တာတို့ ဆရာစိုးက ကျောင်းသားကို ဂရုစိုက်တယ်၊ အထူးသဖြင့် သန္တာတို့လို အကျသမားတွေအတွက် ဆက်ရှင်တစ်ခုဖွင့်ထားပေးတယ်”

သန္တာလင်းပြောသော ဆရာစိုးနှင့်စိတ်ကူးသစ်ကို သူစိတ်မဝင်စားတာတွေ အမှန်ပင်။

“ကိုပြောမယ် သန္တာ၊ ကို့အနေအထားနဲ့ အဲဒီလိုကျူရှင်မျိုး ဆယ်ခုမကတက်နိုင်တယ်၊ ကို့ ဒက်ဒီတို့ က အိမ်မှာ ဆရာခေါ်ပြီး သင်တာတောင် ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စာဆိုတာ ကိုယ်ကျက်မှတ်နိုင်မှ ကိုယ်ရတာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ သန္တာတက်တဲ့ အချိန်က ညခုနစ်နာရီက ကိုးနာရီလေ၊ နောင်နောင်လာတက်ရင် သန္တာနဲ့ တွေ့လို့ လွယ်တာပေါ့၊ အခုလိုလည်း တွေ့ရမယ်၊ ကျူရှင်ချိန်တိုင်းလည်း အလွယ်တကူတွေ့နိုင်တာပဲ”

ဆရာစိုးနှင့် စိတ်ကူးသစ်ထက် သန္တာပြောသောအစီအစဉ်လေးကို အတော်လေးစိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွား၏။

“ဒီလို ဆိုရင်တော့ သန္တာနဲ့ အတူတူ အဲဒီကျူရှင်ကို လိုက်တက်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ သန္တာနဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်တွေ ပိုများမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား”

ဆရာစိုးကျူရှင်ကို သူလိုက်တက်မည်ဆိုတော့ သန္တာလင်း ဝမ်းသာ
သွား၏။

သန္တာလင်းကတော့ သူ့လိုအချိန်အရမ်းအားနေသူ မဟုတ်၊
ရန်ကုန်မြို့လယ်၏ ပလာဇာတစ်ခုတွင် အရောင်းကောင်တာထိုင်သူ ဖြစ်၏။

သန္တာလင်းက အားရက်မရှိသလောက်ဖြစ်သည် ။ ထိုပလာဇာသို့ ပစ္စည်းသွားဝယ်ရင်းက သန္တာလင်းနှင့်ငြိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူနှင့်တွယ်ငြိမိသောအခါမှ နှစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်တော့ သန္တာလင်းခွင့်ယူဖြစ်သည် ။ အဲဒီနေ့များမှာ ဆိုရင် သူ့နံဘေးမှ သန္တာလင်းတစ်နေကုန်ရှိနေတတ်သည် ။

“နောင်နောင်ကို မေးရဦးမယ်”

“မေးလေ သန္တာ”

“နောင်နောင်က ရှုပ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သန္တာက နောင်နောင်ရဲ့ ဘယ်နှယောက်မြောက်ရည်းစားလဲဟင်”

“ကို မမှတ်မိတော့တာ အမှန်ပဲ၊ ကို့နှလုံးသားက အရမ်းနုတယ်လေ၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း အရမ်းချစ်စရာကောင်းပြီး လှလွန်းတော့ ကို့နှလုံးသားကို ခဏခဏလုယူသွားတတ်ကြတယ်”

သန္တာလင်းက သူ့စကားကြောင့်ပင် ဘဝင်မကျဖြစ်သွားသည် ။

“နောင်နောင်ကလည်း ကွာ သန္တာနဲ့ ကျရင် အရင်လူတွေလိုမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ နော်”

“ကောင်မလေးတွေ တော်တော်များများက ကို့ကို
ဒီလိုစကားမျိုးပဲပြောကြတာပဲ၊ နောက်တော့လည်း ကို့အနားက
ခွာသွားကြတာပဲလေ”

“သန္တာကတော့ နောင်နောင်အတွက် အမြဲဖြစ်ရမှာ ပါ”

“အခုတော့ ကို ယုံထားပါ့မယ်၊ နောင်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေကို မေ့ထား
တာ အကောင်းဆုံးပါ၊ အခုလက်ရှိအချိန်လေးတွေကို နှမြောဖို့ ကောင်း
ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သန္တာလင်းက သူ့မျက်စိထဲမှာ တော့ အတော်လေးလှပနေသူ ဖြစ်၏။

သန္တာလင်းကို မျက်စိကျပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်တွေအများကြီးမပေးရ
ပေ။ သန္တာလင်းနှင့်တွယ်ငြိမိသောအခါ သူ့လက်ရှိရည်းစားနှစ်ယောက်
ကို အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။

‘စိတ်ကူးသစ်’ စာသင်ဝိုင်းမှာ သူစတင်ဖြစ်သည့်နေ့၌
ကျောင်းအပ်ခြင်းကိစ္စကို သန္တာလင်းကပင် လူကြီးလုပ်ပေးခဲ့၏။

ဆရာစိုးဆိုသူနှင့် သန္တာလင်းမှာ အတော်လေးရင်းနှီးနေ၏။

“ဆရာစိုး”

သူတို့ နှစ်ယောက် စာသင်ခန်းသို့ရောက်သွားချိန်မှာ လူအတော်ရှင်း
နေသေး၏။

သူနှင့်ဆရာစိုးတို့ ရင်းနှီးမှုရစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး တမင်အချိန်စော
ကာ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

“သန္တာလင်းက ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား အစောကြီးရောက်လာပါလား၊ အရင်ရက်တွေဆိုရင် အတော်နောက်ကျမှ ရောက်တတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုးလက်ထဲကို ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် အပ်ချင်လို့ တမင်စောလာခဲ့တာ”

သူ့ကိုရည်ရွယ်ကာ သန္တာလင်းပြော၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆရာစိုးက သူ့ကိုကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားပဲ၊ ဆရာ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးဦး သန္တာလင်း”

“သူက နောင်လင်းထွန်းတဲ့ ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုးဆီမှာ တက်ဖို့ သမီးမဲဆွယ်လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော့်ကို သန္တာလို့ပဲ ခင်ပါဆရာစိုး၊ ပြီးတော့ သွန်သင်ဆုံးမပါ”

ဆရာစိုးနှင့်ရင်းနှီးသွားစေရန် အလိုက်အထိုက်သဘောမျိုး သူပြောလိုက်သည်။

ဆရာစိုးကတော့ လူကဲခတ်သိပ်မညံ့ပေ။

“နောင်လင်းထွန်းဆိုတာထက် ကိုနောင်လို့ ခေါ်တာ ပိုရင်နှီးမယ်ထင်တယ်နော်၊ ဒီပြင်ကျူရှင်တွေ ဘာတွေရော တက်တာရှိလား”

“နောင်နောင်က ဝိုင်းတွေ ဘာတွေတော့တက်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောင်နောင်က သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး ဆရာစိုးရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ထိုင်နေရတာ၊ သန္တာတို့ ကတော့ နောင်နောင်လိုမတတ်နိုင်လို့သာ၊ နောင်နောင်လိုနေရာမှာ ဆိုရင် ဆရာစိုးကို ခေါ်ပြီးသင်ပစ်လိုက်မှာ”

“စာဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျက်တာ မှတ်တာထက် နည်းလမ်းသိတဲ့ သူတွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတော့လိုတယ်။ နည်းသိရင် စာကျက်မှတ်ရတာ ပိုရလွယ်တယ်။ တကယ်တော့ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်၊ ဒီနှစ်တော့ ကိုနောင်အောင်ပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်တော့၊ အဲဒီစိတ်ကိုသာ အမြဲထား၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်သေချာနေပြီ”

ဆရာစိုး၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးမှာ အောင်မြင်သည် ဟု သူသိလိုက်သည် ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဆရာစိုးစကားများက သူ့ကိုလွှမ်းမိုးထားနိုင်လို့ ပဲ ဖြစ်၏။

“ဆရာစိုး နောင်နောင်က ဆရာစိုးသင်္ချာတင်တက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျန်တဲ့ ဘာသာတွေပါ သန္တာနဲ့ အတူတူတက်မှာ ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာစိုး”

“ညည်းကိုတော့ သိပ်အာမ မခံရဲဘူး၊ ကိုနောင်ကတော့ အောင်ဖို့များမှာ သေချာတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုနောင်”

“ဟုတ်မယ် ဆရာစိုး၊ သန္တာက လှဖို့ ပဖို့ နဲ့ ရည်းစားထားဖို့ လောက်ပဲ ကျွမ်းကျင်တာ”

အပြောင်အနောက်စကားများ ဖြင့် စကားဝိုင်းလေးဝေစည်သွား၏။ စာသင်ချိန်ပြင်ပမှာ တော့ ဆရာစိုးက သူငယ်ချင်းတွေလို သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းတာ ထင်ရှားနေသည် ။

တကယ်တမ်းစာသင်တော့ ဆရာစိုးနှုတ်မှ အပြောင်အနောက်စကားတို့ သိပ်မပြောဖြစ်ပေ။ သူ သိထားသည့်ကျူရှင်ဆရာအများ စုက စာသင်ခြင်းထက် ကျောင်းသားစိတ်ပျော်အောင်လူပြက်လိုအချွန်းဖော

က်တတ်တာများ ၏။

ဆရာစိုးတစ်ယောက်ကတော့ သူ ကြားဖူးနားဝရှိထားသည် များ နှင့် လုံးလုံးလျားလျားဆန့်ကျင်နေပြန်၏။

“အခု ဆရာသင်မယ့်အခန်းကတော့ သီအိုရမ်တွေ ဆောက်လုပ်ချက် တွေသုံးပြီး သက်သေပြချက်တွေကို တစ်ဆင့်စီပြု လုပ်သွားမယ့်ဂျီဩမေတြီပညာရပ်ပဲ။ မင်းတို့ အလွယ်သိထားတဲ့ သင်္ချာတူးပဲ။ တြိဂံတွေ၊ မျဉ်းပြိုင်တွေ၊ စက်ဝိုင်းတွေ ပါဝင်မယ်၊ ဂျီဩမေတြီဆိုရင် ကျောင်းသား တော်တော်များများက ဝေးဝေးရှောင်ချင်ကြတယ်။ အဲဒါ မဟာအမှားပဲ။ သိပြီးသား သီအိုရမ်တွေကိုသုံးပြီး ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းတဲ့ ပညာရပ်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တွေးတတ်ခေါ်တတ် မြင်တတ်လာစေတဲ့ သင်ခန်းစာ ပဲ။ ရှေးဂရိ ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်သုံးစကားပဲ။ ပလေတိုလို့ ခေါ်တဲ့ ပညာရှိကြီးဟာ သူ့ရဲ့ အကယ်ဒမီလို့ အမည်ရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ဘာရေးထားသလဲဆိုရင် ဂျီဩမေတြီပညာရပ် ကို စိတ်ဝင်စားချင်တဲ့ လူဟာ သူတက္ကသိုလ်ကို တက်ခွင့်မရှိစေရဘူး တဲ့ ၊ ပလေတိုနဲ့ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်းလို့ ဆိုရမယ်။ ဆရာရဲ့ ‘စိတ် ကူးသစ်’ မှာ လည်း အဲဒီလိုရေးထားရမလို ဖြစ်နေပြီ။ တွေးခေါ်မှုကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူဟာ အရာရာအောင်နိုင်တယ်။ အတွေးအခေါ်ဆိုတာနဲ့ ကြောက်မသွားကြပါနဲ့ ၊ မင်းတို့ ငါတို့ ဟာ နေ့တိုင်းတွေးနေရတာ၊ အတွေးမှားရင် ခြေလှမ်းတွေနောက်ကျကျန်နေခဲ့မယ်၊ ကဲ တွေးခေါ်မှု စိတ် အားမြင့်ဖို့ ဂျီဩမေတြီဘာသာရပ်ကို စလိုက်ကြရအောင်”

ဆရာစိုးစကားများ ဆီသို့ သူအာရုံစိုက်မိချိန်မှာ တော့ သန္တာလင်းက သူ့ကိုဂရုထားမိပုံရ၏။

“နောင်နောင်ကလည်း စာမှ မသင်သေးပဲ၊ ဆရာစိုးက စကားပြော

နေတာလေ၊ အခုမှ စာသင်မှာ နောင်နောင်ရဲ့ ”

သန္တာလင်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“စကားပြောကောင်းတဲ့ သူတွေဟာ အသင်အပြလည်း ကောင်းတတ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ကိုအတွက်တော့ အခုသင်မယ့်သင်ခန်းစာထက် စောစောကဆရာစိုးပြောသွားတာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမိတယ် သန္တာ”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ဆရာစိုးအာနဲ့ နောင်နောင် တည့်တည့်တိုးတာသေချာနေပြီ”

သန္တာလင်းကတော့ ဘာသဘောဖြင့်ပြောသည် မသိ။

သူကတော့ ဆရာစိုးကို အတော်လေးခင်မင်စိတ်ဖြစ်သွားမိသည် ။

ပုဂ္ဂိုလ်မင်မှ တရားခင် ဆိုသော စကားအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီနှစ်တော့ သူဝဋ်ကျွတ်မှာ သေချာသလောက် ရှိနေ၏။

‘စိတ်ကူးသစ်’ကို တက်ဖြစ်ရခြင်းမှာ သန္တာလင်းနှင့်နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ဆုံခွင့်ရစေရန်အတွက် ဖြစ်၏။ သန္တာလင်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရပြီး သန္တာလင်းအကြောင်းကို သူပိုသိခဲ့ရသည် ။ ထိုအတောအတွင်းမှာပင် ဆရာစိုးနှင့် သူအတော်လေးရင်းနှီးဖြစ်ခဲ့၏။

“နောင်နောင် မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာတာပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ သန္တာ”

“နောင်နောင်က တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ အရမ်းချစ်ကြမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ သန္တာ၊ ကို ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဒက်ဒီတို့ မာမီတို့ အလိုလိုက်ထား မှုလည်း ပါတာပေါ့”

သန္တာလင်းနှင့်အနေနီးပြီး နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရက်များမှာ ကာလ အကြာကြီးတော့ မဟုတ်။

အလွန်ဆုံးရှိမှ သုံးလေးလသာ ဖြစ်၏။ ထိုသုံးလေးလဆိုသော အချိန်အပိုင်းအခြားမှာ ပင် သန္တာလင်း၏ အတွင်းစိတ်ကို သူကောင်းကောင်း သိဖြစ်ခဲ့၏။

“နောင်နောင်က သန္တာကို ဘယ်အထိရည်စူးပြီး ချစ်ခဲ့တာလဲဟင်”

“ကိုစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးတဲ့ အထိပေါ့”

“သန္တာက ဘယ်တော့မှ နောင်နောင်စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်မပေး ဘူးသိလား၊ အမြဲတမ်းနောင်နောင်အလိုကျ နေပေးမယ်၊ အခု နောင် နောင် သန္တာနဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်မဟုတ်လား”

သန္တာလင်း၏ အပြုအမူစကားလုံးတွေကို ညည်းငွေ့စပြုချင်လာ၏။ သန္တာလင်းကတော့ သူ့နှလုံးသားကိုသာမက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အပိုင်စိုးဖို့ ကျုံးသွင်းနေတာ ထင်ရှား၏။

“သန္တာကို ကိုတစ်ခုကြုံပြောထားချင်တယ်၊ ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သန္တာ အဆုံးအထိမျှော်လင့်မထားနဲ့ ၊ သန္တာ သိထားရမှာ က ကိုဟာ အရုပ်လှ လှလေးတွေနဲ့ ကစားချင်စိတ်ရှိတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ ပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအရုပ်လှလှလေးတွေနဲ့ လက်ပွန်းတန်းရှိ တာကို သာယာမယ်၊ အဲဒီအရုပ်လေးတွေ ဘယ်တော့မှ ကိုလက်နဲ့ ဘဝ မပျက်စေရဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုစိတ်ဟာ အရုပ်ကလေးတစ်ရပ်နဲ့ ဘယ် တော့မှ အမြဲထာဝရနေပျော်တဲ့ စိတ်မရှိဘူး သန္တာ”

“နောင်နောင် ဆိုလိုချင်တာက . . .”

“ကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အနာဂတ်ကိုမတွေးနဲ့ ၊ အဲဒီအနာဂတ်အတွက် လည်း သန္တာ ဘာမှ ကြံစည်မှုတွေလုပ်မနေနဲ့ ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကို ဆော့နေတဲ့ အရုပ်မလေးကို ပစ်ချထားမိလိမ့်မယ်”

သူ ပြောသောစကားတွေကို သန္တာလင်းက ချက်ချင်းဆိုသလိုသဘောပေါက်လွယ်၏။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီလမ်းကိုပဲ သန္တာလင်းရွေးချယ်၏။ သူ၏ စရိုက်သဘာဝကို သိသည့်အခါမှ စပြီး သန္တာလင်းတစ်ယောက် ခွာစစ်ဆင်ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်းဆုတ်ခွာဖို့ ကြိုးစားတော့လေ၏။

“သန္တာ နားလည်ပြီ နောင်နောင်၊ နောင်နောင် စိတ်တွေယိုင်ကျသွားလိမ့်မယ်လို့ သန္တာထင်ခဲ့တာ မှားယွင်းမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရပြီး တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်နောင်နောင်”

“ဘာများ လဲ သန္တာ”

“တောကျွန်းတဲ့ မုဆိုးဟာ သားကောင်ကြောင့်ပဲ ခူးထောက်အရှုံးပေးရပြီး သံဝေဂရတဲ့ သာဓကတွေအများကြီးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သန္တာပြောရသလဲဆိုရင် နောင်နောင်က သန္တာ့အပေါ် စည်းစောင့်ခဲ့တာတွေအတွက် ငဲ့ပြီးသတိပေးတာပါ။ နောင်နောင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ သားကောင်တွေ အားလုံးထက် အဆတစ်ရာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ သားကောင်မျိုးနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကောင်းကောင်း ကြုံလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် သန္တာ၊ ဒီနေ့အထိ ကို့လက်ထဲရောက်လာတဲ့ သားကောင်တွေအားလုံးက ဖွတ်တွေ၊ ယုန်တွေ၊ ကြောင်တွေအဆင့် လောက်ပဲ တွေ့ရသေးတာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ကို့ကိုဒုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူး သန္တာ”

သူနှင့်လမ်းခွဲခဲ့သော ကောင်မလေးတွေအားလုံးထဲမှာ တော့ သန္တာလင်းက နည်းနည်းလေးသိမ်မွေ့တာကို သတိထားမိ၏။ သိမ်မွေ့ခြင်းက ပင် တခြားသူတွေထက် သာသောအတတ်ပညာတစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဒါဆိုရင် ကိုနောင်နဲ့ သန္တာက ခပ်ခွာခွာနေကြပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမလိပဲ ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲမဖြေ ခင်အထိတော့ တွေ့ကြဦးမှာ ပါ။ သန္တာရော ကျွန်တော်ပါ အရင်ကလောက် မဟုတ်ကြတော့ဘူးဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။ စာမေးပွဲတွေပြီးသွားရင် သန္တာနဲ့ ဒီလိုတွေ့စရာမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီအခါကျရင် လုံးဝဇာတ်သိမ်းမှာ သေချာတယ် ဆရာစိုး။”

သူနှင့် သန္တာလင်းတို့ အကြောင်းကို ဆရာစိုးသိတော့ အံ့သြသွားပုံရ၏။

“ကိုယ်ဖွင့်တဲ့ နှစ်ကျအတန်းမှာ တော့ သန္တာက တကယ့်ကိုစတားပဲ၊ ရုပ်ကလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ သန္တာနဲ့ အတူ ကိုနောင် ရောက်လာတော့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကြားမှာ တော်တော် လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတာ၊ ကိုနောင်ပြောပြလို့ သာ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို ကိုယ်သိတာ၊ တခြားလူတွေတော့ သိကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“သိပ်တော့ မထူးပါဘူး ဆရာစိုးရယ်”

“အေးလေ . . . ကိုနောင်အခြေအနေက ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေကို ခဏခ

ဏ ကြုံဖူးနေတဲ့ သူပဲ။ ကိုယ်သာ ကိုနောင်နေရာမှာ ဆိုရင် သန္တာကို တကယ်ငြိတွယ်ဖြစ်မှာ ”

“နေဦး ဆရာစိုး၊ အခု ဆရာစိုး မိန်းမကို ဘယ်လိုယူဖြစ်ခဲ့တာတုံး”

ကြုံတုန်းကြုံခိုက်မို့ ဆရာစိုးအကြောင်းကို သူ စပ်စုလိုက်သည်။

ဆရာစိုး၏ ပါရမီဖြည့်ဖက်အကြောင်းကို သူသိချင်နေမိသည်။

“ထားကို အသေအလဲပိုးခဲ့ရတာ၊ လူပျိုပေါက်ကတည်းက ဆိုပါတော့ ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးရည်းစားထားဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်တာလည်း ထားပဲ ကိုနောင်၊ တခြားသူတွေ ရည်းစားထားတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ကြားဖူးမြင်ဖူးတယ်၊ ကိုယ့်ကျတော့ ထားတစ်ယောက်နဲ့ တင် တစ်ဘဝလုံး တစ်သက်လုံးမြဲသွားတော့မှာ ပဲ ထင်တယ်”

“မမထားနဲ့ လည်း ကျွန်တော်ဆုံဖူးတာပဲ၊ မမထားနဲ့ ဆရာစိုးတို့ အခြေအနေက ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိဘူးလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုးသားစွာ ချစ်ခင်ကြပြီး တစ်ဘဝလုံးသစ္စာရှိသွားကြမယ့်အဖြစ်မျိုး၊ ဆရာစိုးနဲ့ မမထားတို့ အဖြစ်က တကယ့်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြန်ဘူး၊ မိဘတွေက ကြွယ်ဝချမ်းသာကြတယ်၊ အလိုလိုက်မှုကိုအပြည့်ရထားတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ငြိတွယ်ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးတော်တော်များများ ဟာ ကျွန်တော့်ထက် ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်က သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို သူတို့ ရင်းနှီးဖို့ မကြိုးစားကြဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖို့ မှာ ရည်းစားထည်လဲဖြစ်နေရတာ ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်သာ ကိုယ်ပိုင်ကားမစီးဘဲ လမ်းပေါ်က လေလွင့်နေတဲ့ သူဆိုရင် သူတို့ တွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကို လှည့်တောင်ကြည့်ကြမယ်မထင်ဘူး ဆရာစိုး”

“ကိုနောင်က ကိုယ် ထင်ထားတာထက်တောင် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပါသေးတယ်။ ကိုနောင် ပြောချင်ရာ ပြောပြီးရင်ကိုယ့်မှာ ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောပါ ဆရာစိုး”

သူ ပြောချင်ရာတွေကို အားမနာတမ်းပြောပြီးမှ တော့ ဆရာစိုးစကားကိုတော့ သူ နားထောင်ပေးမှ ဖြစ်မည်။

“ဒီလို ကိုနောင်၊ ကိုနောင်ရည်းစားများ တာကို ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကိုယ် မြှောက်ပင့်မပြောဘူး၊ မကောင်းဘူးလို့ လည်း ကိုယ်မပြောချင်ဘူး၊ ကိုယ် အဓိကထားပြီး ပြောချင်တာက ကိုနောင်ပညာရေးကိစ္စပဲ၊ ကိုးတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက် ဒါမှ မဟုတ် ကျောင်းနေဆဲဆယ်တန်းကျောင်းသား ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ကနာရင်းအုပ်ပြီး ရည်းစားမများ ရဘူးလို့ ပြောရင်ပြောမယ်၊ သူတို့ က တကယ်ကိုအသိနုသေးတယ်၊ အင်း ကိုနောင်တို့လို ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ကျထားတဲ့ လူတွေကျတော့ ဟိုကလေးတွေလို ဆက်ဆံလို့ မရပြန်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူတွေ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိထားတဲ့ လူတွေဖြစ်နေပြန်ရော၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုနောင်နဲ့ ထူးထူးခြားခြားလာဆုံဖြစ်တယ်၊ ကိုနောင် အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အနေအထား ကိုနောင်အတွေးအခေါ်တွေဆိုရင် ကိုနောင်ဆယ်တန်းတော့အောင်ထားသင့်တယ်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ တွေးခေါ်မြင့်မားမှုနဲ့ အတန်းပညာဟာ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှုရှိလားဆရာစိုး”

“ဆိုင်ပါတယ် ကိုနောင်၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောစရာပေါ့၊ ကွမ်တမ်သီအိုရီကို ဖော်ထုတ်တဲ့ အိုင်းစတိုင်းဟာ သူ့ဆရာပါမောက္ခတွေထက် တော်ကောင်းတော်မယ်၊ သူ သင်နေရတဲ့ စာတွေထက် ပိုပြီးတတ်နေ

ကောင်း တတ်နေမယ်၊ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီးဆော့ခရိတ္တိဟာ သူ့မယားအပေါ် သူ့သားသမီးတွေအပေါ်တာဝန်ကျေချင်မှ ကျေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကျိုးရှိစေမယ့် သမ္မတစနစ်တွေ၊ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးသဘောတရားတွေကို ချပြနိုင်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက ကိုယ်တို့ ကိုနောင်တို့ ဟာ အိုင်းစတိုင်းလည်း မဖြစ်နိုင်သလို ဆော့ခရိတ္တိလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ဒီတော့ အတန်းပညာဆိုတာ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ သူတတ်မြောက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တယ် ဆရာစိုး”

“ပြောလေ ကိုနောင်”

“ကျွန်တော့်ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစီးပွားရေးဘွဲ့တွေမှ မရခဲ့ကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့အခုခေတ် အခုချိန်မှာ တော့ သူတို့ ဟာ တကယ့်ကိုထိတ်ထိတ်ကြဲ စီးပွားရေးသမားတွေဖြစ်နေကြတယ်၊ အတန်းပညာနဲ့ဘွဲ့ဒီဂရီဆိုတာ အဆင့်အတန်းတစ်ခုကို ဂုဏ်ယူချင်တဲ့ လူတစ်စုအတွက်ပဲ အားကျစရာဖြစ်မှာ ပါ၊ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီပညာတတ်တဲ့ သူတွေရဲ့ ကောက်ကျစ်မှု၊ ယိမ်းယိုင်မှုတွေက တခြားလူတွေထက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“တခြား လူတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ကိုယ် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ကိုနောင်၊ ကိုနောင်သိထားတဲ့ အချက်တွေက ကိုနောင်ကို မှိုင်းတိုက်လိုက်နေသလိုပဲ၊ အတန်းပညာတတ်လို့ ဘာမှ လုပ်မရဘူး၊ ကိစ္စလည်း မရှိဘူး၊ လူတစ်ယောက်တည်းဆီမှာ ရှိလည်း ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး ကိုနောင်တို့လို လူငယ်တွေမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးထားရင်လည်း ကိုယ်ကတော့ရအောင်ဖျက်ပစ်မှာ ပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်သင့်တဲ့ အရွယ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်အောင်မလုပ်ပဲ ရည်းစားများ တဲ့ အ

တတ်ပညာကို တတ်မြောက်နေတာဟာ လမ်းလွဲလိုက်နေတာပဲ ကိုနောင်၊ ကိုနောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခေတ်လူငယ်တွေက ကိုယ်တို့ ထက် ပိုတော်တယ်၊ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကိုယ်တို့ တုန်းကနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ရုပ်တ္တုပစ္စည်းတွေ အတတ်ပညာတွေ အများကြီးပြောင်းလဲနေတဲ့ အချိန် ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ လူငယ်တွေက လမ်းလွဲလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် တကယ့်ကိုရင်လေးစရာ အဖြစ်ဆိုးကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သလို ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာစိုးရဲ့ စကားမို့နားထောင်နေတာ၊ တခြားလူ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဒီနေရာက ချက်ချင်းထွက်သွားဖြစ်မှာ ၊ ဆရာစိုးရဲ့ စေတနာနဲ့ ဆရာစိုးစကားကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်၊ ဒီနှစ်အောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကျွန်တော်ပေးပါတယ်”

“ဝမ်းသာတယ် ကိုနောင်ရာ”

သူ့စိတ်ထဲဝမ်းထဲကပင် လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ဆရာစိုးအား ကတိပြုလိုက်မိသည် ။

ဒက်ဒီ မာမီတို့ ကလည်း သူ့ကိုဆယ်တန်းအောင်စေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့အတွေးက တစ်မျိုးပင်။ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရင်လည်း သူ့အနေအထားဖြင့် သိပ်ပြီးထွေထွေထူးထူး မဖြစ်နိုင်ဟု အမြဲတွေးခဲ့၏။

အခုတော့ ဆရာစိုးက သူ့အဖွဲ့ကိုဖြုတ်ချပေးလိုက်သည် ။ ဆရာစိုးကို ကတိပေးခဲ့ရုံတင်မဟုတ်ဘဲ သူနှင့်ဆက်စပ်ပတ်သက်ရာ အပေါင်းအသင်းများကိုပါ အဖွဲ့ကျွတ်အောင်လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည် ။